

Þješaci, dame i konji

Piše: Damir Jaklin

Hic Rhodus, hic salta! (A zašto vi ne igrate, gospodine?)

*Kad Miki kaže da se boji, on misli ozbiljno
ima fobiju od potresa
zivi visoko*

*Kad Miki kaže da se boji, u očima mu strah
toksira se vinjakom
i ne pomišlja na laž*

Branimir Štulić

Miki je jedan i jedini, takvoga plašljivca teško ćete danas naći. U 21. stoljeću na sceni su hrabri ljudi, sve sami junaci *pavlovih ulica*. Ničega i nikoga se oni ne boje – jedan hladnokrvno igra golf tamo negdje na periferiji Pule (i ako bi se tko tu imao bojati, to bi trebali biti oni koji nisu uredno podšišali travu na tom nogometnom igralištu pretvorenom u improvizirani golf teren za našeg junaka), drugi toplokrvno napada sutkinju tamo negdje u središtu Zagreba, treći se smješka u kameru kao da je upravo dobio dvomjesečni termin za izložbu umjetnina u Metropolitan galeriji... Koga bi se oni trebali bojati?

Mi, iz šahovskoga svijeta, također smo sve sami junaci. Zlobni ljudi tvrde da se nečega ili nekoga bojimo, ali to nije istina. Gospodin Šojić bi im poručio da samo *podmetju i klevetju*.

Eto, ja, na primjer. Godinama hrabro nastupam za svoj klub na trećoj ploči. Spočitavaju mi da bih trebao igrati na prvoj, ali ništa ne razumiju. Ja bih na prvoj sve rasturio, razbio, razorio, pomeo – kao što to uglavnom činim i na trećoj, osim ako imam loš dan – ali, što bi onda uradili oni iza mene? Koliko bi oni bodova osvojili? Pa, ljudi, ja se svjesno žrtvujem za

dobrobit ekipe! Stavimo jednoga *lazara* na prvu ploču, drugoga na drugu, a mi dolje sve pometemo i osvajamo bodove za ekipu. Budimo pametni, ljudi, ničega se ja ne bojim. Igrajte sa mnom cuger, pa ćete vidjeti. Što, turnire s dužim tempom igre? Neee, za to nemam vremena, radim. Ako bih se ikoga trebao bojati, to je poslodavac. Hrabri poduzetnik koji ne dijeli samo tako slobodne dane u ovim teškim vremenima. U vrijeme godišnjeg odmora? Što vam pada na pamet? Da igram i trošim pare na šah umjesto na vino ispod slamnatog šešira?

Ja uopće i ne želim nastupati za svoj klub. To što oni rade vuče u propast, iz godine u godinu samo govore kako treba raditi s mladima, a gdje su im ti mladi? Najmlađi igrač u ekipi ima 42 godine, s njim su radili prije trideset godina. Što su poslije napravili? Osim toga, zar da ustajem u nedjelju ujutro u 9 kako bih stigao na meč? Nedjelja je dan za odmor, ne za maltretiranje na šahovskoj ploči. Ne radite dobro, gospodo, i dok god je tako, ništa od mene u vašoj momčadi. Razmislite malo.

Ja sam Rus. Rusi se ničega i nikoga ne boje, čak ni Ukrajinaca, to vam je valjda kroz povijest postalo poznato. Svakog ljeta boravim u Hrvatskoj i uživo pratim otvorene turnire na jadranskoj obali. Obično stojim ili sjedim na otvorenom prostoru predviđenom za pušaće i šetače te komentiram pozicije i predlažem najbolje poteze. Na ruskom jeziku, naravno. pa što ako me neki ne razumiju? Ruski je diplomatski šahovski jezik, neka ga izvole naučiti! Zašto ne igram? Nije to lijepa priča: još otkad me žena napustila, moja topla i široka slavenska duša nije pronašla svoj mir, pa sam se tješio većim količinama bistre, žestoke tekućine koja se pakira u male boce (premale, ako se mene pita), tako da... znate, ove šahovske garniture na kojima se igra nemaju magnete, pa... Razumijete, zar ne? Ali, znam sve o svim pozicijama i komentiram ih svakom tko izađe i zapali. Tu sam superioran.

Hrabar sam momak ja. Kao Taras Buljba, otprilike, a to je, priznat ćete, prilična hrabrost! Najjači igrač u mom klubu ustupio mi je mjesto na prvoj ploči i ja se hrabro nosim s protivnicima. Ne izostajem ni s jednog ekipnog natjecanja. Pojedinačni turniri su drugo, nezaposlen sam godinama, znate, pa mi nije lako izdvojiti novac za nastupe. Onaj open koji se igra svake godine, ovdje, u blizini? Ma, nemam prijevoz, znate, nije lako nabaviti prijevoz.

Igrač sam *par excellence*, profinjen i jak. Imam dobar rejting i čuvam ga. Zar to nije legitimno? Kao što ne divljam dok vozim, pa zato i ne moram mijenjati automobil svakih par godina, tako ne divljam ni igrajući sa svim i svakim. Uostalom, s nekima mi je ispod časti igrati. Gubljenje vremena. Tako odigram dvanaest partija godišnje (to vam je u prosjeku svakih mjesec dana jedna) i čuvam svoj fini rejting.

Mi se nikoga i ničega ne bojimo. A ovaj što ovdje trtlja o nama i pokušava nas denuncirati, neka malo razmisli o sebi. Svu ušteđevinu troši na beskorisna putovanja po raznim srbijama, slovenijama, češkama i hrvatskama, i što je ikad tamo učinio? Ovdje zaradi 20 bodova rejtinga, ondje izgubi 34, tamo je na nuli, tu ubere neku siću. Rezultat? Kao državni proračun.

Što mu mi možemo kad trati svoj život na gluposti?